

ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲ နှင့် စတိတ်ရှိုး

အောင်သင်း

စာမော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ နှာ ၈၇-၉၂ ထိ။

လာဟေ့ - လာဟေ့

ဘုရားကုန်းက တအုန်းအုန်းနဲ့ ၊ တရုံးရုံးလာကြ

ဘယ့်နာပါလိမ့်

ထိန်လိုက်တဲ့ အိုးစည် ၊ ပီကလဲ ပီသနဲ့

သီသူက သီကြ ၊ ကသူက က လာ

နွားကြီးလဲ ပါသဟေ့

ကျောပေါ်မှာ ကော်ဇော ၊ အမွှေးရောသနပ်ခါး

ချိုဖျားမှာ ပိတောက်ပန်းတွေက

တလျှမ်းလျှမ်း ရွှေအဆင်

နွားစိတ်ထဲ အမဲသားဝင်လိုက်ရ

ရှင်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ "တခုသော သင်္ကြန်ခါ" ကဗျာထဲက စာပိုဒ်ကလေးတခု ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူ သိပါသည်။ လူငယ်ပိုင်းကဆိုလျှင် ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်လွတ်ပင် ရနေကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းဆရာတယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဤကဗျာလေးကို သင်ပေးရပါသည်။ ရွတ်နေရပါသည်။ ရွတ်လိုက်တိုင်း ဖတ်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြပုံကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင် သတိရမိပါသည်။ အသက်က ခပ်ငယ်ငယ် အလွန်ပျော်ခဲ့သော အရွယ်ဖြစ်၍ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

"ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲ" လုပ်ပြီးဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာ အနည်းဆုံး ၂ ကြိမ်လောက်တော့ တီးကြ၊ မှုတ်ကြ၊ ပျော်ကြရပါသည်။ ပထမဘေးမဲ့လွတ်ပွဲ နွားကြီးကို ဝယ်ရန် အလှူငွေ ကောက်ခံကြရပါသည်။ အိုးစည်သံ တထုံထုံနှင့်ကျွန်တော်တို့ ပျော်ကြရပါသည်။ ဘာကုသိုလ်တွေ ညာကုသိုလ်တွေ သတိမရပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်နေရပကောဟုလည်း အောက်မေ့ခဲ့သည်မထင်ပါ။ ပျော်တာသက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်လူကြီးများ (လူကြီးများဆိုသော်လည်း အသက် ၃၀-၃၅ ခန့် စည်းရုံးလှုပ်ရှားတတ်သောလူလတ်လူရွယ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့ လူကြီးတွေဟု သတ်မှတ်ကြသည့်လူကြီးများ) က ဖလားကြီးတလုံးနှင့်အကြွေတွေ တချွင်ချွင်ခေါက်ပြီး အိမ်ပေါက်စေ အလှူခံကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်အိုးစည်ပိုင်းနှင့်ကိုယ် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြပါ။

ထိုနောက် ငွေကြေး ဘယ်လောက်ရသည်၊ သားသတ်ရုံက နွားကြီးကို သွားဝယ်ရာတွင် ငွေ ဘယ်လောက်လိုနေသေး၍ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက် ထပ်ထည့်ပေးသည် စသည်တို့ကိုလည်း ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲနေ့ ကျလျှင် အိုးစည်ပဲ တီးမလား၊ ခိုးပတ်ပဲ တီးမလား၊ ဘယ်သူ့ကို အကခိုင်းမလဲ ဆိုတာလောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။

သင်္ကြန်အတက်နေ့ညနေပိုင်း သို့မဟုတ် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင်တော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ နွားကြီးကို ဘေးမဲ့လွတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပို့ကြပါပြီ။ ဆရာဇော်ဂျီ၏ကဗျာထဲတွင် ပါသလို နွားကြီး၏ ကျောပေါ်တွင် ကော်ဇောကြီး တခုခင်း၊ ချိုဖျားတွင် ပိတောက်ပန်း၊ သပြေပန်းတွေချည်၊ သနပ်ခါးရည်နံ့သာရည်တွေ ဖျန်းလိုက်ပက်လိုက်ပါသေးသည်။ နွားကြီး၏နံဘေးတွင် "ဘေးမဲ့"ဟူသော စာလုံးထွားထွားကြီးကို ကတ္တရာစေးနှင့်ရေးရန် မမေ့ပါ။ နွားက အနက်ရောင် ဖြစ်နေလျှင်တော့ ဆေးဖြူနှင့်ရေးသည်ပေါ့။

ထိုနောက် တယောက်က နွားကြီးကို ရှေ့ကဆွဲ၊ နောက်က ခိုးပတ်ဝိုင်းက တဖြုန်းဖြုန်းတီး၊ ကလေးတွေကတော့ ခိုးပတ်ဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်၊ နွားကြီးကို ပြေးကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တီးလို့ မှတ်လို့ ပျော်လို့မဆုံး၊ တရပ်လုံးရှိ ကောင်းမှုရှင်များ အနုမောဒနာ ပြုနိုင်အောင် နွားကြီးကို လှည့်ပြကြသည်။ တခါတရံ တီးရမှုတ်ရသည်ကို အားရတင်း တိမ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ကိုယ့်ရပ်ကွက်သာမက ရပ်ကျော်ရွာကျော် သူများအရပ်တွေထိအောင် လှည့်လိုက်တတ်ကြပါ သေးသည်။

လူကြီးတွေကတော့ နွားကြီးကို ကြည့်ပြီး သာဓုခေါ်ကြပါသည်။ တချို့မိန်းမကြီးတွေကလည်း "နွားကြီးရေ နှင့် အသက် တခါလွတ် တို့အသက် ဆယ်ခါလွတ်ဟဲ့"စသည်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေရွတ်တတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ပျော်တာသက်သက်ပါပဲ။

သို့သော် ဤသို့ပျော်နေယင်းကပင် အသတ်ခံရအံ့ဆဲဆဲမှ လွတ်လာရသော နွားကြီး၏ ကံကြမ္မာ ပြောင်းလဲမှုကို မအံ့သြပဲ မနေနိုင်ပါ။ သူ့အတွက် ဝမ်းမမြောက်ပဲ မနေနိုင်ပါ။ "ဒီနွားကြီး သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်-ကံကောင်းတာမှ နှစ် ဆင့်ကောင်းတာ။ အသတ်လဲ မခံရဘူး၊ ရှေ့လျှောက် အခိုင်းလဲ မခံရတော့ဘူး"ဟု ပြောကြပြီး နွားကြီးကို ခေါင်းပွတ် ကျောသပ် တယုတယလုပ်မိကြပါသည်။ မုဒိတာစိတ် သူတော်ကောင်းစိတ်ကလေး ဝင်မိအောင် ဝင်လာတတ်ပါသေး သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများမှာ အလွန်ပျော်တတ် ရွှင်တတ် ရယ်တတ်မောတတ်ကြောင်း ကမ္ဘာကျော်ပါ သည်။ လူမျိုးခြားများ ရေးသော မှတ်ချက်တွင် မြန်မာလူမျိုးတို့ ရောင့်ရဲပျော်ရွှင်တတ်ကြပုံကို တခမ်းတနား ရေးတတ်ကြ ပါသည်။ မကြာသေးမီက ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် လမ်းညွှန် "မြန်မာ့အတွင်းသရုပ်"ဟူသော ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကြီးတစ်ခုကို လှန် လှော့ပြီး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေပါသည်။ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး က ၂ ဗိုလ်ဘက်ထရီအိုးကြီး ရွက်ထားပုံ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမကြီးက ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးပါ။ သို့သော် အားရပါးရ ရယ်မောနေပုံ မှာ ကြည့်ရသူပင် ပျော်လာလောက်ပါသည်။ အောက်ဘက်တွင် ပုံစာရေးထားသည်က "ဤမျှလေးလံသော ဝန်ထုပ်နှင့်ပင် ဤသို့ ရယ်မောကြလျက်"ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှမက အတီးအမှုတ် အကအခုန်ကိုလည်း နှစ်သက်ကြပါသည်။ ရေးယခင်ကဆိုလျှင် အသုဘဥပင်လျှင် ရုပ် သေးထည့်၊ ပွဲထည့်လုပ်တတ်ကြသောလူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဤမျှပျော်တတ် ပါးတတ်သော လူမျိုးနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာလာပြီး ကြုံမှကြုံတတ်ပလေဟု အောက်မေ့မိတော့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကလည်း အတီးအမှုတ် အကအခုန်ကို အားမပေးသည်သာမက အပြစ်ဟုပင် သတ်မှတ်ပါသည်။ အကုသိုလ် ဖြစ်ကြောင်းဟု ဆိုထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးများမှာ ဘုရားကို ရိုသေကြည်ညိုသည်ကတဘက်၊ သွေးထဲ သားထဲက ပျော်ရွှင်မြူးထူးချင်သည်ကတဘက်မို့ အခက်တွေ့ကြလေပြီဟုထင်လောက်ပါသည်။ မခက်ပါ။ ဘာသာရေးပွဲ တော်များလုပ်ပြီး ပျော်လိုက်ကြပါတော့သည်။

ဘာသာရေးကိုတော့ မပစ်ပယ်ပါ။ ဘာသာရေးပွဲတော် မဟုတ်သည့်သင်္ကြန်ပွဲဥပင်လျှင် ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲလို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပြီး ပျော်ကြသည်။ ညောင်ရေသွန်းပွဲ၊ ဝါဆိုပန်းခူးပွဲ၊ ဝါဆိုပန်းကပ်ပွဲ၊ မီးထွန်းပွဲ၊ သဲပုံစေတီပွဲ စသည်ဖြင့် ပွဲလမ်းတွေ လုပ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး တီးမှုတ်ကခုန်ကြသည်။

သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင်မုန်း ရောက်လျှင် မီးပုံပျံလွှတ်သည်ကိုပင် နတ်ပြည်ရှိ စူဠာမဏိစေတီကို မီးပူဇော် သည်ဟု အမည်တပ်ပြီး ပျော်ကြသည်။ ထိုသို့သော် ပွဲမျိုးတွေနှင့်အားမရသေးသောကြောင့် မြို့နယ် ရပ်ကွက် ကျေးရွာ ဘုရားပွဲတွေ၊ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ပွဲ၊ ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲတွေ လုပ်ပြီး ပျော်လိုက်ပါးလိုက်ကြသေးသည်။

ဘုန်းကြီးပျံတော်မူလျှင်လည်း ဘုန်းကြီးပျံပွဲ ပြုလုပ်၍ ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပသေးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဖခင် မိခင် ကွယ်လွန်လျှင်လည်း စုပေါင်းပြီး ဘတော်ပျံ၊ မယ်တော်ပျံ ပြုလုပ်ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများ ကိုယ်တိုင်လည်း မြန်မာလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည့်ပြင် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်ကို သိ တော်မူနေကြသည့်အလျောက် ပစ်ပစ်ခါခါ ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုကြပါ။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မင်္ဂလာရတု ပေါင်းချုပ်ဆိုလျှင် ရှင်လောင်းလှည့်ရာတွင် ကာလသားများ သီဆိုသောဟာသရသမြောက်လှသည့်သျှိုလိုက်ရတုများ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးပျံလောင်တိုက်တလားကို ခုံးဖြင့် ပစ်၍ မီးရှို့ပူဇော်ကြသည်။ ထိုခုံးကို ပွဲသဘင်သို့ သယ်ဆောင်ရာတွင် ခုံးစီးရပ်များ ပြုလုပ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ကခုန်သယ်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုခုံးစီးရပ်အလိုက် တောင်သူကြီးခုံးချင်း၊

ဘိုးသူတော်ခုံးချင်း စသည်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ကြသည်။ ထိုခုံးချင်းအချို့ကို ရဟန်းတော်များကပင် ရေးစပ်ပေးတတ်ကြပါသည်။ ဤမျှအထိ ပျော်တတ်ပါးတတ်ကြပါသည်။

"ဘာသာရေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မြန်မာတွေ ပျော်ပါးကခုန်ကြသည်"ဟု စွပ်စွဲမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သဘောမတူ နိုင်ပါ။ ရင့်သီးချွတ်ချော်သော စွပ်စွဲချက်ဟုကျွန်တော်ဆိုပါမည်။ ပျော်တတ်ပါးတတ်သော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ပွဲလမ်းသဘင်များကို ဘာသာရေးလှုပ်ရှားမှုဘက်သို့ ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။ ဘာသာရေးထိန်းကွပ်မှု တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်ဟုဆိုချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဇော်ဂျီက-

ဘယ်ပြေဟာ စေတီပေါမယ်လဲ

ဘယ်မြေဟာ အပျော်ကျောမယ်လဲ

စိတ်ဇော မြန်ဗမာဖြင့်

သံသရာ ဂရုထားသူမို့

ပါးလိုက်ကြ ပျော်ပျော်သာ

အခါ က နှစ်ဆန်း

ဟူ၍ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပါသည်။ တီးမှုတ်ကခုန်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သံသရာကိုလည်း ဂရုထားကြပါသည်။ ကောင်းမှုအသွင်ကို ဆောင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ အများသတ္တဝါတို့အတွက်၊ လူ့လောကအတွက် ချမ်းမြေ့မှုရှိအောင် ကြိုးစားယင်း ပျော်ပါးမှုရှိအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပျော်ပါးတီးမှုတ် သီဆိုမှုနောက်တွင် စေတနာကောင်းတရပါနေအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ပျော်မှုပါးမှုနောက်တွင် ပါသော ထိုစိတ်ထိုစေတနာမှာ တကယ် ချစ်စရာကောင်းသောအလှ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာဇော်ဂျီက-

တို့စရိုက် တို့ဘာသာ

နှစ်ဆန်းခါ ပီတောက်ကြားချိန်မို့

ကစားကာ ရေကြည်ကြည်နဲ့

ပီပေသည် မြန်မာမျိုးကိုလ

တိုးဆင့်၍ ချစ်ခဲ့တာ

ဟု ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာဇော်ဂျီလည်း မြန်မာတယောက်ပေပဲ။ မြန်မာလူမျိုးကို ချစ်ပေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်အမျိုး မို့ ကိုယ်ချစ်သည်မှာ မဆန်းပါ။ သို့သော် ဆရာဇော်ဂျီက ပျော်တတ်ပါးတတ်သော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ပျော်ပါးမှုနောက် ကွယ်က မေတ္တာတရားအလှ၊ စေတနာအလှကို မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးက ချစ်ခြင်းထက် ပို၍ချစ်လာမိသည်။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုကိုပါ တစ်စိတ်စိတ်ချစ်လာသည်။ အိုးစည်သံ၏နောက်က အမျှဝေသံကို ကြားမိသည်။ ဒိုးပတ်သံ၏နောက်က ဖြောသံကို ကြားမိသည်။ ကျွန်တော် ဤသို့ ခံစားမိပါသည်။

စစ်ကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း လူတို့၏စရိုက်လည်း ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ပျော်ပါးမှု ပွဲလမ်းသဘင်တွေက လည်း ပြောင်းခဲ့ပြီ။ တူရိယာပစ္စည်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ ယနေ့ဆိုလျှင် "စတိတ်ရှိုး"ဆိုသည်မှာ အလွန်ခေတ်စားသော ပျော်ပါးဖျော်ဖြေမှုတခု ဖြစ်နေပါလေပြီ။ စတိတ်ရှိုးဆိုသည်မှာ နီးစပ်ရာကိုသာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသော ပျော်ပါးဖျော်ဖြေမှုပွဲလမ်းသဘင်တွေလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ဘာသာရေး အထိန်းအကွပ် မရှိတော့ပါ။ ပျော်ဖို့သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သီချင်းဆိုသူ တခါတရံ ကသူတို့ကလည်း ပျော်ဖို့သာလျှင် ရည်စူးသည်။ ပရိသတ်ကလည်း ပျော်ဖို့သက်သက် လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပျော်ရလျှင် ပြီးပါပြီ။ အပျော်သည်သာ ပန်းတိုင်။

ကျွန်တော့်ကို ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲသူ၊ အိုးစည်ကို လွမ်းနေသူ၊ ဒိုးပတ်ကို ပိုက်ထွေးယုယနေချင်သူဟု မစွပ်စွဲစေလိုပါ။ ကျွန်တော်က တူရိယာဂီတအနုပညာကို ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ပွဲလမ်းသဘင်ကျင်းပမှုပုံသဏ္ဍာန် ကွာခြားလာခြင်းကိုသာ တင်ပြလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆအရ ကောင်းမှုကို အမျှဝေကြံမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ အမျှဝေလျှင်လည်း ကြားသိသူက သာဓုခေါ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ မကောင်းမှုကို အမျှမဝေစကောင်းပါ။ အကုသိုလ်ဝေစကို ဘယ်သူကမျှလည်း ကောင်းလေစွ ဟု သာဓုအနုမောဒနာ ပြုပြီး လက်ခံယူလိုကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့ပါသည်။ တီးမှုတ်ကခုန်ခဲ့ပါသည်။ နွားကြီး ဘေးမဲ့လွတ်စဉ်က ဘာရယ် မဟုတ်။ အပျော်သာလွမ်းနေခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

သို့ပါလျက်နှင့် ယင်းနွားကြီးကို ခေါင်းပွတ်ကျောသပ် လုပ်ပြီး "ကံကောင်းလိုက်တဲ့နွားကြီးရယ်၊ နင့်အတွက် ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိ"ဟူသော မုဒိတာသူတော်ကောင်းစိတ်ကလေးတော့ ဝင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် တီးမှုတ်ကခုန်ပျော် ပါးနေခဲ့သည်ကို အပထား၊ ထိုကုသိုလ်စိတ်ကလေးတော့ အမှန်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမျှဝေစရာ၊ အလှစေတနာ တော့ ရှိပါသေးသည်။ ထိုကုသိုလ်အဖို့ကို အမျှဝေလိုက်ပါသည်။ အမျှ-အမျှ-အမျှ ယူတော်မူပါ...စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေခင် ဗျား။

အောင်သင်း

